

meget samvittighedsfulde, drive Smugleri, og at det er nødvendigt at have et Krydstoldvæsen for at forhindre Smugleri. Jeg tror ikke saa meget paa Smugleri mere. Det, der hindrer det, er efter min Overbevisning ikke saa meget Krydstoldvæsenet, som det er den Omstændighed, at det overhovedet ikke kan betale sig, dels fordi Tolden nu ikke spiller saa stor en Rolle som tidligere, dels navnlig, fordi de søfarende nu have meget for travlt til, at de kunne ligge og drive Smugleri. Jeg er altsaa fremdeles af den Mening, at det fortjener at komme under Overvejelse, om vi ikke burde komme bort fra den nuværende Organisation af Krydstoldvæsenet. Om vi bør gaa over til et Sølpoliti, ja, det er et helt andet Spørgsmaal. Jeg har ikke berørt det, fordi jeg anser dette Spørgsmaal for at ligge ganske uden for denne Lov.

Carstensen: Det Standpunkt, man indtager over for det foreliggende Spørgsmaal, er selvfølgelig afhængigt af, hvorvidt man tror, der endnu drives Smugleri, eller man ikke tror paa det. Det ærede kongevalgte Medlem, der nu havde Ordet, tror ikke paa Smugleri. Jeg tror paa det, fordi jeg har mangfoldige Gange hørt, hvorledes der bl. a. i Sundet drives Smugleri under forskellige Former, hvorledes Besætningen uden Kaptajnens Vidende sælger Trosser og sligt til Kadrejere, der saa smugle det ind i Land. At Smugleriet drives under forskellige Former ude i Sundet, vil sikkert ethvert Medlem her i Tinget, der bor ved Sundet, kunne bekræfte. Da det er min Opfattelse, at der drives Smugleri i Sundet, antager jeg ogsaa, det drives andetsteds. Naar det er anført, at Skibsførerne have for travlt til at drive Smugleri, vil jeg indrømme det for Dampskibene, men Sejlskibene kunne, naar de ligge med Stille, slet ikke røre sig af Stedet, og saa tilbringe de Tiden med Smugleri. Det er noget, der ligger ganske nær, og hvortil vel ikke de brave Skibstørere lade sig friste, ikke Majoriteten, men den Minoritet, som er mindre samvittighedsfuld, og det staar jeg ved.

Da ingen yderligere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Formueforholdet mellem Ægtefæller.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 565 ff; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B., Sp. 1129 ff.)

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren (Nellemann): Som det vil ses af Betænkningen, har der ikke i Udvalget dannet sig nogen Formening om, at der burde foretages Forandringer i Grundprincipperne for Lovforslaget. Der har, som det vil ses af Betænkningen, været debatteret om enkelte Spørgsmaal, der mere eller mindre gik i den Retning, men man er dog efter nærmere Overvejelse kommen til det Resultat at forblive staaende ved Lovforslaget, og de Ændringsforslag, der ere stillede, gaa derfor egentlig ikke ud paa at røre ved noget af det, der kan kaldes det principielle; som det vil ses, gaa de for en Del ud paa at omredigere eller give en tydeligere eller udførligere Redaktion paa Punkter, man ellers var bange for skulde blive misforstaaede, og dernæst paa enkelte Steder at fuldkommengøre, om jeg saa maa udtrykke mig, Lovforslaget ved at affatte Bestemmelserne noget mere hensigtsmæssigt i Forhold til Formaålet, end det syntes, at Lovforslaget var. Jeg skal nu gaa over til de enkelte Ændringsforslag og kortelig motivere dem, idet jeg for øvrigt henviser til Betænkningen.

Det Ændringsforslag, der findes under Nr. 1, gaar først ud paa at udtrykke tydeligere, hvad der er Lovforslagets Mening, og kunde altsaa for saa vidt betragtes som en blot Redaktion, men der er dog et Par Punkter, som maa siges at gaa videre. I Begyndelsen af Ændringsforslaget er nemlig tilføjet: „i Ægtepagtsform eller paa anden Maade“, hvormed Meningen er at ramme det Forhold, at den ene Ægtefælle, f. Eks. Konen, giver Manden Generalfuldmagt til at raade over hendes Ejendele, noget, man jo let kunde tænke sig fremtraadte i anden Form end netop som en Ægtepagt. Det er det ene Punkt, hvor man kan sige, at der er foretaget reelle Forandringer. Det andet Punkt er, at man foruden at henvise til § 22 endvidere henviser til § 11, idet man for Resten gaar ud fra, at det har været Meningen i § 11, at de der omtalte Indskrænkninger i Man-